

Meditatie: duif

's Morgens vroeg, op de fiets naar onze krantenbus (die staat een kilometer verderop, vandaar) peins ik na over de lezing die Jolanda Tuma uitkoos voor 'Overwegend muziek'. Ik was er toevallig bij toen ze 'm voorlas, en werd opnieuw getroffen door dit verhaal uit Genesis. Over Noach, die vanuit zijn volgepakte voorzichtig een duif loslaat, om te zien of de bedreigende buitenwereld al weer leefbaar is geworden.

De eerste keer komt de duif terug; er is nergens een plek voor haar om te rusten. 'Noach stak zijn hand uit', staat er, ineens ontroerend gedetailleerd - 'pakte haar en nam haar weer bij zich in de ark.' Het is blijbaar nog niet zover.

De tweede keer komt de duif tegen de avond terug en brengt een jonge olijftak mee. Een hoopvol teken. Noach wacht weer een week. Pas als hij de duif voor de derde keer laat gaan, komt ze niet meer bij hem terug. De aarde is weer bewoonbaar geworden.

Nu overweegt Noach om niet alleen de duif, maar ook de andere tot dan toe opgesloten dieren en mensen weer uit de ark te laten gaan. Terug naar de buitenwereld, naar wat daar blijbaar al weer leeft en groeit.

Als ik de krant uit de bus haal, valt mijn oog op de kop van het hoofdartikel: Stapsgewijze 'terugkeer naar meer nabijheid'. Een citaat van onze minister-president.

Wat zal het vaak in de geschiedenis zo zijn gegaan. Dat mensen zich isoleerden, uit voorzorg of noodgedwongen, in kleine groepen of alleen, omdat de buitenwereld te bedreigend werd. Overlevers. Ik denk aan onderduikers in de oorlog. Op onze eigen Huizinger kerkzolder heeft er een gezeten, tussen de gewelven en de houten balken, Reint Wobbles heeft het me laten zien en ik kon me niet voorstellen dat je het daar uithoudt.

Ook over Jezus' leerlingen wordt verteld dat ze zich na zijn dood samen binnen opsloten, uit angst voor degenen die Jezus hadden vermoord. Deuren dicht. De veiligheid zoekend.

Ik denk aan onze verpleeghuizen en andere instellingen, waar mensen voor hun eigen veiligheid binnen worden gehouden. Over hoe zinvol of wenselijk dat is kun je verschillend denken. Maar feit is dat ze daar zitten, in hun over de coronagolven dobberende arken, hopen dat ze gauw stranden en dat de deuren weer open mogen.

En dan is er de duif.

De Geest, die in het begin over het water zweefde, toen er nog niets was dan chaos.

De Geest, die door Jezus beloofd wordt als hij zegt: 'Ik zal jullie niet als wezen achterlaten'.

De Geest, die - opnieuw in haar gestalte van duif - neerdaalt op Jezus' hoofd, als hij gedoopt wordt.

De Geest, die als Noachs duif op onderzoek uitgaat na de alles wegvagende vloed. Die zich eerst nog niet thuis voelt op de aarde, geen plek vindt, maar dan gaandeweg toch, en een hoopvol teken meebrengt van buiten.

De Geest die de leerlingen uit hun tent lokt, naar buiten, naar de anderen, die contact maakt tussen mensen die elkaar eerst niet konden verstaan.

Misschien ook de gewone, dagelijkse duif die op onze daken zit te koeren, die je niet kunt horen zonder naar buiten te willen.

'Terugkeer naar meer nabijheid'. Dat belooft ze, daar nodigt ze toe uit, dat maakt ze mogelijk.

Barbara de Beaufort